

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין

נב.

עין משפט
גר מצוה

בג א מ"י פט"ו תה"ל
פנהדרין הלכה ג פמג עשין
קינ:

רבינו חננאל

[illegible]

הדרי"א שריפה משש הוא. נמ"כ אלא כ' ברימות שניות קמס
דלמינ מעיקרל קמי כיל היתא מיתקן שי חותין כ'
ונשדך גופן ובגדיהן קיימן שנאמר ותלא אש מלפני ה' ותאכל אותם
וימוסו בפתר הכי גבי יכבו את השפירות קמי שריפת נשמה גופו
וימוסו בפתר הכי גבי יכבו את השפירות קמי שריפת נשמה גופו
וימוסו בפתר הכי גבי יכבו את השפירות קמי שריפת נשמה גופו

דף כה: ושם) מישאל ואללפן היו שגדמו
לפסח שני ואי שריפה ממז' הואי לא
נגמאוי יש לומר דשלדן קיימת היה
כדאמר בהמפלת (גדה דף כה:) מת
שנשרף ושלדו קיימת טמא:

אותם ולא בגדיהם. ואם תאמר
והא כתיב (ויקרא י'
ישראלים בכותנות ישי לומר דלא
ידעינא אם בכותנות הנשאים או
בכותנות הנשאים:

וַיִּנְלֶךְ מַפְרִים הַנְּשָׁרִים. הַמֵּל
וְהַנְּחָל לְרַעַךְ כְּמוֹן כְּרוֹר
לֹא מִיָּתָה יֵשֶׁה: שֶׁבֶן מִבְּשִׁיר. חִימָה
דְּלֹא חֲשִׁיב מִכְסֵּר כְּדֹאמֵר כְּפֶרֶק
נִגְמַר הַדִּין (לְעֵיל דָּף מ.ב.):

הנך נפיש. ומשום הכי לא
קאמר הכא מכשיר ממכשיר
עדיף דלאמרינן בפרק גגמר הדין
(טס) א"נ מכשיר דהאם עדיף שזה
הכשירו בנך וזה אדרבה נפסל בנך:
טעה

ות פיו "בצבת שלא בטובתו
לתקן מעיו וחומרת את בני
כהן אחת שזינתה והקיפיה
יהיה בית דין של אותה שעה
לה של אבר מנא לן אתיא
מה וגוף קיים אף כאן שריפת
שריפה מבני אהרן מה להלן
וגוף קיים מאן דיליף מערת
האלה בנפשותם שנשמתם
יא ומאי בנפשותם שנחתיבו
מר ריש לקיש מאי דכתיב
זה שהחניפו לקרח על עסקי
אף מבני אהרן מנא ליה דכתי'
זה ממש הואי ומאי דכתיב
אבא יוסי בן דוסתאי אומר
ונחלוקה לארבע ונכנסו שנים
הנחליב יותאכל אותם אותם
שריפה ממש אף כאן שריפה
חוטא נשמה פיגול אדרבה
דורות הנך נפישין מאן דיליף
הוא שריפה ממש הואי וניליף
ר קרא 'ואהבת לרעך כמוך
נ גזירה למה לא אי לאו
שנה שריפה היא כלל ואי
ירות כי היכי דלישרוף לעגל
ואביהוא מהלכין אחריהן וכל
תו שני זקנים הללו ואני ואתה
ר את מי אמר רב פפא היינו
דהוגני אמר רבי ^(אליעזר)
למה

ה כתיב ואי אחת רשאי לברור לו וז
ל. ג"ס דמיקריא נמי שריפה והשחא
שמועין דבשכיל שהיו מבקשים שררה
ס יונקין שמתו. בכרי מדין ועיפה
מחמת שלא הורגלה לעטון משאוי:
למה

ה'א' י'א' אביה היא מחללת מאי דריש ביה
ליה לכרתניא היה רבי מאיר אומר
ממה ת"ל את אביה היא מחללת שאם היו
נוהגין בו קודש נוהגין בו חול כבוד נוהגין
בזו ביוון אומרינן ארור שזו ילד ארור שזו גדל
ארור שיצא זו מחלציו אמר רב שמי כמאן
רבינן רשיעא בר רשיעא ואפי' לרשיעא בר
צדיקא כמאן כהאי תנא: זו מצות הנסקלין:
מאי תנא דקתני זו מצות הנסקלין משום
דתנא ^גגמ' הדין מוציאין אותו לסקלו
בית הסקלה היה גבוה שתי קומות ואידי
קא בעי למיתנא מצות הנשרפין תנא נמי
זו מצות הנסקלין: **מתני'** "מצות הנשרפין
היו משקעין אותו בזבל עד ארכובותיו
ונותנין סודר קשה לתוך הרחבה וכורך על
צווארו זה מושק אצלו וזה מושק אצלו עד
ששפופרת את פיו ומדליק את הפתילה וזורקה
לתוך פיו ויורדת לתוך מעיו וחומרת את בני
מעיו ר' יהודה אומר אף הוא אם מת בידם

לֹא הָיוּ מְקִימִין בּוֹ מִצּוֹת שְׂרִיפָה אֲלָא פּוֹתֵה
מִמְדּוּלִיק אֶת הַפְתִּילָה וְזוּרְקָה לְתוֹךְ פִּי וְיִוְרְדָה
מִמַּעַן אִמְרַר רַבִּי אֱלֶעָזָר ^{ה'}(בֵּן) צְרוּק מַעֲשֶׂה בִּרְבִּי
חֲבִילִי וְזִמּוּדוֹת וְשִׂרְפּוֹה אִמְרַר(ו) לֹא מִפְּנֵי שְׂלָא
חֲבִילִי ^{גמ'} מֵאֵי פְתִילָה ^אאִמְרַר כִּי מַחֲנֶה פִּי
שְׂרִיפָה שְׂרִיפָה מַעֲדֵת קִרְה קִרְה לְהֵלֵן שְׂרִיפָה נִשְׁמָה
נִשְׁמָה וְגוֹף קִיִּים רַבִּי אֱלֶעָזָר אִמְרַר ^{ה'}אֲתִיבָה שְׂרִיפָה
שְׂרִיפָה נִשְׁמָה וְגוֹף קִיִּים אִף כֵּאֵן שְׂרִיפָה נִשְׁמָה
קִרְה מִנָּא לִיָּה דְכִתְּבִי: וְאֵת מַחֲתוֹת הַחֲטָאִי
שְׂשֻׁרְפָת וְגוֹף קִיִּים וְאִידֵךְ הָיָה שְׂרִיפָה מִמֶּשׁ
שְׂרִיפָה עַל עֶסְקִי נִפְשָׁתָם כְּדִרִישׁ לִקְשֵׁי הַ
בְּחִנְפֵי לַעֲנִי מַעֲוֵג חֲרַק עָלֵי שְׁנִימֹה בִּשְׂבִיל חַ
לְגִימָה חֲרַק עָלֵיהֶן שֶׁר לֹא יִגִּיהֶם שְׁנֵי וּמִאֵן דְּ
יִימִיתוּ לִפְנֵי ה' כְּעֵין מִיתָה וְאִידֵךְ הָיָה שֶׁ
יִימִיתוּ דִּאֲחֵחִיל בְּהוּ מְגוּאֵי כְּעֵין מִיתָה דְחִנְיָ
שְׁנֵי חוֹטִין שֶׁל אִישׁ יֵצֵאוּ מִבֵּית קֹדֶשׁ הַקֹּדֶשׁ
בְּחֻטְמוֹ שֶׁל זֶה וְשֵׁנִים בְּחֻטְמוֹ שֶׁל זֶה וְשִׂרְפּוֹה
לֹא בְּגִדֵיהֶם וְגִילָף ^{ה'}מִפְּרִים הַשְּׂרִפִּים מֵהַ
מִמֶּשׁ מִמֶּשׁ מִסִּתְבָּר מֵאֲדָם הוּה לִיָּה לְמִילָף שֶׁכֵּן א
מִפְּרִים הַנִּשְׂרָפִים הוּה לִיָּה לְמִילָף שֶׁכֵּן מִכְשִׁירֵי
מַעֲדֵת קִרְה מֵאֵי מַעֲוֵג לֹא יִלָּף מִבֵּן אֲחֵרֵן
מִינֶה ^{ה'}אִמְרַר רַב נַחֲמָן אִמְרַר רַבָּה בְּרַ אֲבֹהֵי א
בְּרֹרֹה לֹא מִיתָה יָפֵה וְכִי מֵאֲחֵר דִּאיֵכָא דְרַב נַחֲמָן
נִזְרָה שׁוֹה הוּה אֲמִינָא שְׂרִיפָה נִשְׁמָה וְגוֹף מִ
מִשׁוֹם וְאֵהֲבַת לְרַעַךְ כְּמוֹךְ לִפְשֵׁי לִיָּה חֲבִילִי
^{ה'}קָמַל: וְכֵבֵה הוּי מוֹשֶׁה וְאֵהֲרֹן מֵהֹלֵכִין בְּדֶרֶךְ וְנִזְרָה
שְׂרָא אֲחֵרֵיהֶן אִמְרַר לֹא נִדָּב אֲבִיחָוֹה אֲמִיתִי י
נִשְׁתַּלַּח אֶת הָרֹרֵךְ מִן לֶחֶן הַקֶּבֶה ^{ה'}הֵנִיא אֵי מִי
דִּאֲמַרִי אִינִשׁ נִפְיִשׁ גְּמִלִי סְבִי דְמַעֲנִי מִשְׁשֵׁ

טעם מחזקת ונשמה וסיוול: לאו שריפה היא. ובכ"ד שר
הבנת לפרץ כמון אפיס ליה חבילי ומזור: לעגל. מהר:
ב נחמן: וכבר פיו. אידי דלארי בכני אחרן מנה ליה הכא:
משכי רהוני. הרכה גמלים זקנים שטעונים עורות ג
ומה' ג) היינו גמלה נצרה ויונקת שהיא קלה ועסקיה ר

הַי אֵם אֲבִיבָה. מֵאִי דִרְשָׁה בִּיבָה. מֵאִי וּו. אֲבִיבָה קָאָה
 מִלְּנָה מִשְׁקֵטִין אֲוֹרָה. שְׁלֵה יִהְיֶהכּ אֲנִי וְאֲנִי וְתַפּוּל הַפְּמִילָה
 עַל בְּשָׂרוֹ מִנְחֹמֶה. קָשָׁה לָמוֹךְ הִרְכָּה. בּוֹרֵכִין סוֹדֵר קָשָׁה לָמוֹךְ
 הִרְכָּה מִשֵּׁי הִרְכָּה אֲנִי מִנְחֹמֶה לַפְּתוּחַ פִּי וְהִקְשָׁה מִלְּנָה אֵם בְּרֹנוֹ
 וְמוֹחֲלוֹ לִפְיֶכּ קָשָׁה מִבְּנֵינִי לַחֲנוּךְ
 וְכִכָּה מִנְחֹמֶה לִּהְיוֹן. וּמִדְּלוֹךְ אֵם
 הַפְּמִילָה. בְּגִמְרָה מִפְּרַשׁ הַפְּמִילָה שֶׁל
 אֲבִיבָה. מִדְּלוֹךְ. מִמִּיךְ. וְתוֹמֶרֶת
 בְּנֵי מִשֵּׁי. לָשׁוֹן מִתְרַמְּרוֹ מִשֵּׁי (אֲדִסָּה)

תורה אור השלם

1. וְכֵן אִישׁ בָּרוּךְ בְּחַיִּל
לְלוּלָהּ אֵשׁ אֲבִיָּהּ הָיָה
מִזִּלְתּוֹ בְּאֵשׁ שְׁחָרָהּ.
2. אֵת מַחֲזוּת הַקְּהִלִּים
הָאֵלֶּה בִּנְפֻשָׁהּ וְעֵשׂוֹ
אֲחִים רַקִּיעַ מִחִים צִמְצִי
לְמִלּוּכָהּ בַּהֲקִיבֶם-לָהּ
יְיָ וְיִקְרְשׁוּ וְיִזְוֶהוּ לְאוֹת
לְבִנֵּי יִשְׂרָאֵל.
3. בְּחַנְפִּי לְעֵינֵי מַעוֹת חֶרֶק
עָלֵי שְׁנִימִי.
4. תְּהִלִּים לֵה טוֹ
וְחִצָּה אֵשׁ מִלִּמְנֵי יְיָ
וְאֲתַלֵּם אוֹתָם וְיִסְחָרוּ לְמִנֵּי
יְיָ וְיִקְרָא יְיָ.
5. לֹא תִקֵּם וְלֹא תִרָּעַר
בְּנֵי עַמְּךָ וְאֶהְרֹת לְרַעַךְ
כְּמוֹךָ אֵי יְיָ.
6. וְיִקְרָא יְיָ יִחַ

בלין הש"ם

תשוב' ד"ה חתום וכו'
וא"ת הא אשה צ"ל פ' הישן.
פי' תשובת מעיל לדקה פ'
מה:

לעזי רש"י

טינליי"ש. מלקחיים.

מוסף רש"י

נגמור הדין. לחנוכה (דעדי
חב. 4.) היה גבורה שתי
קבוצות. ומפני משס לאין
(דעדי חב. 4.) פתילה של
אבר. מתיני חזקין לחון
פיו (מפסחי עה. 1.) מפרסם
הנשרפים. מר העלם דבר
של צטור ופר סכן משיח,
שאינ נאכלין אלא נשפין
כדמתיב ויהאזי את כל הפר
אל מחון לחנוכה וגו' (דעדי
חב. 1.)

לשריפה ממז' דהוה ליה אדם מאדם
שאניה קרייה שריפה: ואי' בעי לקיומי
דלחיב מיקריא שריפה ברור אותה לו מז'
ורכנות מחו: נפשי' גמלי' סבי' דעטי'
(רשעה ס) מתרגמינו הונגי' בצברה חלה

כמו שפירשנו מעלה. ושניהן נהגין לדרור לאסוקי :
 שריפה ממש מאי טעמא ילפי משריפת נשמה גילפוי
 באין אתריהן ואמרו זה לזה מתי ימותו שני זקנים הלל

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones